

‘Zo moet het niet,’ zei de jongen naast me. Dat wist ik zelf ook wel. Het was de bedoeling dat de spijkers nog een stukje uit zouden steken, zo had de juf het voorgedaan. Om die uitsteeksels kon je een draad spannen. Dan kreeg je een vormpje van wol.

‘Je hebt ze te ver geslagen,’ zei de jongen. Buster heette hij. Hij was met rode en zwarte wol een auto aan het maken. Maar ik wilde snel klaar zijn en daarom deed ik het zonder wol. Misschien was dat niet goed, maar ik vond van wel. Als je de spijkers er helemaal in sloeg, kreeg je ook een vorm. Mijn spijkers vormden een stippellijn. Een stippellijn als op een landkaart. Een route.

Ik keek op de klok. Nog negen minuten. Juf Lena was langs de tafeltjes aan het lopen. Ze droeg een lange, wapperende jurk, een grote bril en veel parfum. Toen ze bij mij was, bleef ze stilstaan.

‘En wat heb jij gemaakt?’ Ze hurkte naast mijn stoel.

‘Een route,’ zei ik.

‘En wat voor route is het?’

‘Door de woestijn,’ zei ik. ‘Het hout is het zand.’

Buster zat mee te luisteren.

‘Ik heb een sportwagen gemaakt,’ zei hij. ‘Met wol.’

‘Ik was nog even met Teus bezig,’ zei de juf. ‘Waar gaat de route heen?’

Daar had ik nog niet over nagedacht.

‘Een route moet ergens heen,’ zei Buster.

‘Sst,’ deed juf Lena.

‘Ik help alleen maar,’ zei hij.

‘Laat hem zelf maar even nadenken,’ zei de juf.

‘Naar de bewoonde wereld,’ zei ik.

‘Dat is mooi bedacht,’ zei ze. ‘En nu jij.’

‘Ik heb een sportwagen,’ zei Buster. ‘Hij kan wel tweehonderd per uur.’

‘Goed gewerkt, allebei,’ zei de juf. Ze ging staan, legde haar handen op mijn schouders en keek de klas rond. ‘Oké...’ riep ze, ‘tijd om op te ruimen.’ Ze liep terug naar haar bureau en poetste intussen haar bril met haar jurk.

Vlug deed ik de spijkers in het bakje en de hamer in de gereedschapskist. Ik had geen wol om op te ruimen en was de eerste die klaar was.

Met mijn armen over elkaar keek ik naar juf Lena. Of eigenlijk naar de klok, die vlak achter haar hing. Een perfecte plek, want je kon stiekem de tijd in de gaten houden, terwijl

de juf dacht dat je naar haar zat te kijken. Nog vier minuten.

Toen iedereen weer zat, draaide juf Lena zich om naar de muur. Onder de klok hing een gitaar die ze voorzichtig van de haak tilde.

Ging ze daar nu nog op spelen? Ik stak mijn hand op.

‘Teus?’

‘Nou, het is bijna tijd.’

‘Ja, het is bijna tijd,’ zei ze. ‘Maar “bijna” is hetzelfde als “niet”.’

Ze ging met één bil op haar bureau zitten en boog zich over de gitaar heen. Terwijl ze zat te tokkelen, begon ze te praten. Op de maat. Het zat ergens tussen zingen en praten in.

‘En we sluiten de week altijd af met muziek... Maar dat kon je niet weten, ’t is best wel uniek... Het is toch voor jou niet een... problematiek...? Want de rest van de klas is juist graag mijn publiek... En heeft op mijn spel vrijwel nooit echt kritiek...’

De klas vond het geweldig en deed alsof juf Lena een bekende rapper was. Maar ik zat naar de secondewijzer te kijken.

‘Na een tijdje vind jij het ook sympathiek... Dat weet ik wel zeker, misschien zelfs ludiek... Geen paniek... Ik speel gewoon pop en ik haat zelfs klassiek... Let maar eens goed op mijn slechte techniek...’

Ik hoefde alleen maar mijn tas te pakken. Mijn jas had ik daar al in gepropt. In gedachten was ik de klas al uit, was ik als eerste bij de fietsen, als eerste het plein af.

‘Wat ik doe op gitaar is acrobatiek... Mijn snaren zijn gemaakt van elastiek... En mijn opa die was een zingende Griek... En ik ben op vrijdag een liedjesfabriek...’

Ineens stopte ze. Nog twee minuten.

‘Kennen jullie deze nog?’ Weer begon ze te spelen. Deze keer echt mooi. Zonder dat praatzingen en zonder flauwe grappen. Maar over twee minuten was het kwart voor. Om kwart voor waren we uit, een kwartier later dan op mijn vorige school, De regenboog. Daar waren ze allang de klas uit. Misschien waren er nog een paar aan het voetballen, maar de meesten zouden al naar huis zijn. Menno zeker. Die was niet zo sloom en van voetbal hielden we niet.

Dus toen juf Lena eindelijk klaar was met haar lied en (eerst nog applaus) eindelijk de deur voor ons openhield, was het al dertien voor drie en was ik natuurlijk veel te laat.

Oké... tas van de kapstok, de brede trap af, tussen de kinderen van groep 7 en 8 door, buitendeur open en snel naar mijn fiets. Ik rende wel, maar niet op mijn allerhardst, want ik wist dat ik iets probeerde wat niet ging lukken.

Het lag ook niet aan de juf of aan die gitaar, het lag aan dat kwartier later. Het ging de hele week al zo.

Het schoolplein van De regenboog was niet helemaal leeg, maar wel bijna. Ik zag alleen nog wat kleine kinderen uit de

onderbouw en een paar ouders die stonden te kletsen.

Ik voelde met mijn vingertoppen voorzichtig aan mijn wang. Toen ik op school de trap af rende, had iemand per ongeluk zijn tas in mijn gezicht gezwiept. Ik voelde er eerst niet zo veel van, maar nu voelde het verbrand, net of mijn wang te lang in de zon was geweest.

Mijn oude juf stond te praten met de vader van Bionda. Ze zag me. ‘Hé, Teus!’

‘Heb ik hier bloed?’ Ik wees op mijn wang.

‘Nee,’ zei juf Meike. ‘Maar het is wel een beetje rood. Zal ik een koud doekje pakken?’

Ik schudde van nee.

‘Heb je gezien welke kant Menno op ging?’ vroeg ik.

‘Nee, sorry,’ zei juf Meike. ‘Ik denk gewoon naar huis.’

Echt niet. Menno speelde nooit thuis. Hij had een hekel aan thuis. Dat kwam door de vriend van zijn moeder.

‘Oké, bedankt,’ zei ik.

En weer had ik niemand om mee te spelen.

2

Het is weekend, dacht ik toen ik wakker werd. Vandaag heb ik de hele dag om Menno te zoeken.

Ik ging rechtop zitten om te kijken hoe laat het was. De wekker stond op een stapel dozen en de tijd ging aan en uit als het knipperlicht van een auto. Nul minuten over nul. Papa had hem nog steeds niet goed gezet.

Zelf had ik trouwens ook nog niks aan mijn nieuwe kamer gedaan. Het zag er nog precies zo uit als een week geleden. Ik had nog niks uitgepakt. Mijn bureaulamp lag op de grond alsof hij stuk was. De poten van het bureau lagen los tussen de stapels dozen in. Het bureaublad stond in de hoek tegen de muur.

Ik stapte mijn bed uit en hield de dekbedhoes opzij die mama voor het raam had gehangen. Ik trok blijkbaar te hard, want de hoes viel op de grond. De zon knalde mijn kamer in. Misschien ging Menno vissen vandaag.

De deur van Femma's kamer was dicht. Die sliep natuurlijk nog. Die lag het liefst de hele dag in bed. De slaapkamerdeur van papa en mama stond op een kier. Verder ging hij niet open, de kledingkast stond nog niet goed.

Drie sterke mannen hadden vorig weekend alles naar boven gesjouwd. De kast hadden ze eerst uit elkaar gehaald en boven weer in elkaar gezet. Maar ze hadden hem slordig richting de muur geschoven en waren snel weer naar beneden gegaan voor de volgende spullen.

Ik glipte naar binnen. Het bed van papa en mama was leeg. Op het nachtkastje zag ik mama's telefoon liggen. Dan was ze waarschijnlijk aan het hardlopen.

Papa was op zijn telefoon het nieuws aan het volgen. Daar kreeg hij altijd een vreselijk slecht humeur van en toch bleef hij het doen. Geen idee waarom. Misschien hield hij er gewoon van om een rothumeur te hebben.

'Je zou mijn wekker goed zetten,' zei ik.

'Ook goedemorgen,' zei hij.

'Ik ga straks naar buiten. Doe jij dan mijn wekker?'

'Heb je geen huiswerk?'

'We hebben nooit huiswerk.'

'Je had toch laatst een toets?'

'Waar is sinaasappelsap?' vroeg ik.

'Ik ga vanmiddag boodschappen doen.' Papa keek me aan. 'Jij zou straks met mama mee, weet je nog?'

Ik keek wat er op tafel stond. Ik had honger.

‘Waar is mama?’

‘Hardlopen.’

‘Hebben we niks lekkers?’

‘Zoals wat?’

‘Zoals croissantjes.’

‘Ik zei net: jij zou straks met mama mee.’

Op het aanrecht lag brood.

‘Ik ga liever buiten spelen,’ zei ik.

Ik pakte de boter uit de koelkast en opende een voor een alle keukenlades, op zoek naar een mes.

‘Ga gewoon. Hij is vast heel aardig.’

Papa bedoelde Buster, die van de sportauto van spijkers en wol. Die woonde naast ons. Mama ging daar koffiedrinken.

‘Ik ga liever naar buiten,’ zei ik.

‘Hij kan je mooi de buurt laten zien,’ zei papa. Hij kiepte zijn mok leeg in zijn mond.

‘Ik ga niet mee.’

‘Het lijkt wel of je met de dag brutaler wordt.’

‘Femina gaat toch ook niet mee?’

Papa zuchtte. ‘Weet je wat? Jij gaat met mama mee en dan doe ik je wakker.’

‘Laat die wakker maar zitten dan.’

Menno was niet op zijn visplek en ook niet bij zijn oma en ook niet in de parkeergarage onder de supermarkt.

Ik had al een uur rondgefietst. Misschien wel twee uur. Maar toen zag ik Menno’s fiets staan, helemaal aan de rand

van de stad. Tegen een houten hek. Er stond nog een fiets.

Verderop zag ik hem lopen. Terwijl ik naar hem toe liep, zag ik dat Pier er ook was. Hij had een stok in zijn hand.

‘Hoi.’

‘Hoi,’ zei Menno.

‘Wat zijn jullie aan het doen?’

‘Wat gaat jou dat aan?’ zei Pier.

Menno raapte een tak op die hij bekeek en weer wegmikte.

‘Stokken zoeken?’ vroeg ik.

‘Voor een katapult,’ zei Menno.

‘Ik heb thuis nog elastiek,’ zei ik.

‘Hebben we al,’ zei Pier.

‘Kijken?’ Ik geloofde hem niet.

‘We gingen het aan de postbode vragen,’ zei Menno.

‘Waarom ben je met Pier?’ vroeg ik.

Menno antwoordde niet.

Pier lachte vals naar me en vroeg: ‘Hoe is je nieuwe school?’

‘Gewoon,’ zei ik.

‘Saai, zeker?’

‘Hoezo saai?’

‘Jullie hebben geen buitenlanders.’

‘Heus wel een paar,’ zei ik. ‘En waarom zou dat saai zijn?’

‘Dan heb je niemand om uit te lachen.’ Hij grinnikte en keek of ik het ook grappig vond. Ik draaide me om naar Menno. ‘Mag ik meedoen?’

‘Je moet berkenhout hebben,’ zei Menno. Hij liep verder, terwijl hij naar de grond bleef kijken.

Pier deed hetzelfde.

Ik volgde op een afstandje.

Berken genoeg hier. Maar de takken op de grond waren niet echt stevig. Als je erop ging staan braken ze al. Alleen Pier vond een sterke die heel misschien goed was.

Na een tijdje leken Menno en Pier vergeten te zijn wat ze hier kwamen doen; ze keken niet meer naar de grond. Ik wachtte tot de afstand tussen Menno en Pier wat groter was. Toen ging ik naast Menno lopen.

‘Menno...’ zei ik. Hij keek me vragend aan. Ik keek over mijn schouder naar Pier. Die was blijven staan om in zijn neus te peuteren en kon ons niet horen.

‘Waarom ben je met Pier?’ vroeg ik, terwijl ik een stok van de grond raapte. ‘Je spreekt nooit met hem af.’

‘Ik spreek al de hele week met hem af,’ zei Menno.

‘Maar waarom dan?’

Menno gromde iets wat ik niet kon verstaan.

‘Nou?’

‘Je zit toch op een andere school nu?’ zei hij.

Ik bleef staan, hij liep door.

Ik keek naar zijn rug.

Hij draaide zich niet om.

Ik ramde de stok tegen een grote dikke stam. Hij brak meteen in stukken en ik wou dat Pier die tak was.

‘Hé, een fazant!’ Pier stootte tegen mijn schouder en wees in de verte. Ik moest een stap naar voren doen om niet te vallen.